Літак, немов змагун, бере розгін,
костричить коструватий, гострий лоб,
як віл, вдаряє до повітря стін,
іде в повільний гін, пізніш в галоп.

Шалений вітер дме від дужих крил,
нараз підстрибує, дере муслін
імли та пнеться стрімко в неба схил.

Відштовхуємо землю, наче м'яч.
Рев, гуркіт обіймає нас в кліщі.
Залізний круче, перестань, не кряч,
не вий! Ох Боже, як тріщить, тріщить.

Колеса в хмарах – наче ноги в стремю.
І вихилюся поза край над мряч,
аж серце випаде із рук на землю.